

V TEM ČLOVEKU JE SVETNIK

Novoimenovani kardinal katoliške Cerkve se je iz Rima vrnil v sijaju slave. Za krhkega moža pri skoraj osemdesetih letih, ki je ves čas živel skromno in skrito, so bili ti dogodki naporni. Moral se je udeleževati različnih prireditev, sprejemati poklone in čestitke ter nastopati v javnosti. Obiskal je oratorij v Londonu. Nekaj ur je moral sedet v slikarskem ateljeju, kjer je nastajal njegov portret v kardinalski opravi. Srečen je bil, da so ga povabili tudi v Oxford in mu v kolegiju Svete Trojice priredili prisrčno slovesnost. Ob tem se je kritično oglasil samo eden od krajevnih časopisov. Spotikal se je nad dejstvom, da Oxford gosti rimskega kardinala, ki bi po mnenju časopisa najraje vse člane univerze sežgal na grmadi, če bi to lahko storil.

V oratoriju v Birminghamu je živel naprej svoje običajno življenje. Niso ga klicali »vaša eminenca«, ampak preprosto še naprej »oče«. Še vedno se je udeleževal uric razvedrila in bil pri mizi skupaj s sobrati.

V gornjem nadstropju so mu uredili majhno zasebno kapelo. Ob oltarju je razvrstil fotografije in slike svojih prijateljev. Ljubeče se jih je spominjal pri vsakodnevni sveti maši. Imel je majhno knjižico, v kateri so bila zabeležena vsa imena vseh, ki so mu kdaj bili dragi: prijatelji iz Oxforda, tri njegove sestre in oba brata. Brat Charles je umrl kot čudak in prepričan ateist. Na seznamu so bila tudi imena nekaterih ljudi, ki so mu nasprotovali ali mu povzročili trpljenje. Molil je tudi zanje.

Newmanova postava se je v starosti nekoliko upognila. Hodil je s palico. Vid mu je pešal. Pokorščino so odrekle tudi mišice na roki; po neštetih knjigah in desetisočih pismih je moral odložiti pero. Namesto brevirja je molil rožni venec z debelimi jagodami, saj njegovi otrdeli prsti drobnih jagod niso več obvladovali.

Ob neki priložnosti se je srečal z upokojenim birminghamskim škofom. Ob slovesu je stari kardinal zdrknil na kolena, sklonil glavo in rekel: »Blagoslovite me, prosim.« Po blagoslovu je škofu rekel: »Jaz sem vse življenje prebil večinoma v svoji sobi, medtem ko ste se vi sredi sveta bojevali za Cerkev.« Škof je o tem srečanju zapisal: »V Newmanovi navzočnosti sem se počutil neskončno majhnega in nepomembnega. V tem človeku je svetnik.«

Pri 89 letih je bil Newman kot pozen jesenski list na drevesu, a še vedno jasnega uma in duha. Krotko in ponižno je prenašal svojo krhkost in slabotnost.

Poslednjič je maševal na božič. Potem si ni upal več. prsti so otrdeli in ni več mogel varno držati kelih. Vsak dan pa je pobožno spremljal vse mašne dele in molitve. V avgustu leta 1890 je moral v posteljo.

Smrt je za vsakega človeka samotni dogodek. A tudi v njegovi poslednji uri je veljalo, kar je zapisal v mladih letih: »Če si z Bogom, nisi sam, pa si lahko še tako sam.« Bog je bil z njim. Vidni svet, ki se mu je vedno zdel manj resničen od nevidnega, se je umaknil nevidnemu. Mirno in tiho je odšel s tega sveta 11. avgusta leta 1890.

Iz Newmanovih duhovnih spisov:

Spomni se, Gospod, milostno tudi mene, ko se mi bo bližala zadnja ura! Moja ljuba mati Marija naj mi stoji ob strani, moj angel naj mi šepeta besede miru in moj krstni zavetnik naj me ljubeče tolaži in osrečuje.

Kraljica vseh svetnikov – prosi za nas!

Sveti Janez Henrik Newman – prosi za nas!